

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns in a dark green color, framing the central text.

Thí Kiểm Sơn Trang

*Bạch Y Phương Chấn Mi
hệ liệt - II*

Ôn Thụy An

Mục lục

THÍ KIỂM SƠN TRANG

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Đây là một đình viện lớn.

Sắc trời hoàng hôn lười nhác buông xuống. Đây chỉ là một tòa trang viện lụi bại, khắp nơi đều là tường đổ ngói vỡ, một phần đã bị đốt thành tro bụi, một phần vẫn còn sót lại.

Tòa trang viện này đã từng hiển hách, huy hoàng, hôm nay dưới ánh tà dương chiếu rọi, lại có một loại tịch mịch không tả được.

Trong ống phòng ốc này, có một phòng lớn đã sụp xuống hơn phân nửa, nhưng vẫn vô cùng rộng rãi, trên đòn dông có một tấm hoành phi. Hoành phi vốn nguy nga lộng lẫy, hiện giờ đã biến thành rách nát cũ kỹ, nứt ra làm hai, mạng nhện phủ đầy. Trên hoành phi thấp thoáng có thể thấy hai chữ “Kiếm Thí” như rồng bay phượng múa, một nửa hoành phi khác đã rơi xuống đất đầy bụi, phía trên viết hai chữ “Thiên Hạ”.

Bốn chữ “Kiếm Thí Thiên Hạ” kiêu ngạo biết bao, phong vân biết bao, cộng thêm bút ý ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, có thể tưởng tượng ngày trước giang hồ hào khách nhìn thấy tấm biển vàng treo cao này sẽ rung động thế nào. Hiện giờ bốn chữ này đã tách ra, hiển nhiên còn là bị người ta dùng một chưởng đánh vỡ.

Trong võ lâm ba trăm năm qua, dám dùng bốn chữ “Kiếm Thí Thiên Hạ”, ngoại trừ Thí Kiếm sơn trang thì tuyệt đối không có nhà thứ hai.

Lúc này trên bục đá cũ kỹ nhưng rộng rãi trước trang, có hai người đang ngồi.

Hai người trẻ tuổi dung mạo không đặc biệt, sắc mặt buồn bã, giống như hoàn toàn không quan tâm đến thế gian này.

Trên thân hai người trẻ tuổi này dính đầy cỏ khô, bùn đất, gỗ vụn, giống như vừa lăn trong đồng cỏ, lại ngủ trong đồng bùn, sau đó ngã vào đồng gỗ.

Một người trẻ tuổi vừa đen vừa cao, tướng mạo thuần phác, có một khuôn mặt dũng mãnh kiên nhẫn, lại có một đôi mắt mệt nhọc.

Một người trẻ tuổi khác có phần trí thức, mũi cong môi mỏng, có một loại phong thái kiên cường bất khuất, nhưng toàn thân bị sự mệt mỏi bao trùm giống như một lão nhân.

Hai người bọn họ ngồi hai bên trái phải, không quan tâm nhau, cũng không nhìn nhau, giống như bọn họ chưa từng sống trên thế giới này, tất cả mọi thứ trên đời đều không liên quan đến bọn họ.

Bọn họ đang chờ hoàng hôn.

Nhưng khi mặt trời chưa lặn, hoàng hôn chưa đến, chợt có tiếng vó ngựa vang lên.

Tiếng vó không nhanh không chậm, có một loại âm tiết nghe như mạnh mẽ mà lại ẩn chứa nhẹ nhàng, vang lên trong lòng người.

Bọn họ không kịp ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía tây quạ bay không tiếng, ánh tà dương rực rỡ nhuộm màu đỏ tươi.

Thanh niên thứ nhất không nhịn được nói:

- Sớm như vậy đã đến rồi.

Thanh niên thứ hai lắc đầu nói:

- Chắc không phải bọn chúng.

Lúc này tiếng vó ngựa đã đến trước trang, bước chân bắt đầu chậm lại. Chân ngựa đều là lông thuần trắng, nhỏ mà cường tráng, lại có hai ba con bướm không để ý đến hoàng hôn, bay múa vây quanh vó ngựa.

Hay cho “ngựa giẫm hoa về móng còn thơm”.

Sau đó một người áo trắng tất trắng bước xuống ngựa, lá cây bị gió tây thổi xuống, lẳng lặng bám vào tay áo trắng của hắn, không hề kinh động.

Hai người trẻ tuổi không kịp được xuất thần nhìn một lúc, sau đó lại cúi đầu, không quan tâm đến nữa, giống như đang ngủ gật.

Người nọ xuống ngựa, ngóng nhìn một lát, thấy sắc trời đã dần tối, liền ôn hòa hỏi:

- Xin hỏi đây có phải là Thí Kiếm sơn trang nổi danh thiên hạ năm xưa?

Hai người trẻ tuổi kia vẫn không nhúc nhích, giống như không nghe thấy.

Người nọ cũng không tức giận, lại ôn hòa hỏi lần nữa.

Hai người trẻ tuổi ngẩng đầu lên, nhìn nhau một cái, cũng không trả lời.

Người nọ vẫn mỉm cười, lại hỏi lần thứ ba cùng một câu.

Người trẻ tuổi cao lớn kia không nhịn được tiện tay chỉ vào tấm hoành phi trên đất bên trong, nói:

- Người không tự nhìn được à!

Người nọ quan sát một lúc, đột nhiên cười nói:

- Xin thỉnh giáo cao tính đại danh của hai vị?

Người trẻ tuổi lãnh khốc kia ngẩng đầu lên, nói:

- Người nên đi nhanh một chút thì tốt hơn, tránh ở chỗ này mất mạng nhỏ.

Người nọ “ồ” một tiếng, hỏi:

- Chẳng lẽ nơi này sắp xảy ra chuyện gì?

Người trẻ tuổi cao lớn kia cười lạnh nói:

- Hà! Xảy ra chuyện gì à? Nếu người biết chuyện gì sắp xảy đến, người không sợ chết khiếp cúp đuôi bỏ chạy mới là lạ!

Người nọ cười nói:

- Vậy người hãy nói nghe thử, biết đâu cũng không đáng sợ như vậy!

Thanh niên lãnh khốc chỉ cười lạnh:

- Hà hà!

Thanh niên cao lớn chau mày nói:

- Người vẫn nên đi thôi!

Người nọ suy nghĩ một chút, sau đó quay người đi về phía ngựa trắng, giống như tỉnh ngộ nói:

- À, hóa ra các người không có can đảm nói cho ta biết, như vậy kẻ tới nhất định rất lợi hại.

Người trẻ tuổi lãnh khốc đứng bật dậy, lạnh lùng nói:

- Người nói gì, đứng lại cho ta!

Người trẻ tuổi cao lớn căm phẫn nói:

- À há! Chúng ta không dám! Được, chúng ta nói cho người biết, hiện nay trong hai phe hắc bạch Giang Nam, người có thế lực lớn nhất, danh vọng to nhất, khó trêu chọc nhất, người có biết là ai không?

Người nọ cười nói:

- Nếu như ngay cả “Thiên Thủ Vương” Tả Thiên Chấn cũng không nghe đến, ta căn bản không thể lẫn lộn trên giang hồ rồi!

Người trẻ tuổi lãnh khốc nói:

- Không ngờ người cũng biết. Vậy người có biết, Tả Thiên Chấn sở dĩ vô địch thiên hạ, áp đảo quần hùng, nguyên nhân là gì không?

Người nọ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói:

- Bởi vì hắn có một thể tử tốt, còn có hai đệ tử đặc lực.

Người trẻ tuổi cao lớn cười lạnh nói:

- Còn nữa? Còn có chín trợ thủ khó đối phó nhất của hắn thì sao?

Người nọ nói:

- Người muốn nói đến Cửu Đại Quý?

Người trẻ tuổi lãnh khốc nói:

- Không sai, người sắp đến đây chính là một trong Cửu Đại Quý, “Nhất Dao Trảm Thiên Quân” Tôn Đồ!

Người trẻ tuổi cao lớn thân nhiên nói:

- Còn có Tứ Đại Dao Ma dưới trướng Tôn Đồ, người có từng nghe đến lai lịch của bọn chúng chưa?

Người nọ cười nói:

- Bọn chúng à? Tề Thanh Phong là người nổi bật trong số hậu duệ của Tề môn Kim Dao, nhưng lại là một phản đồ khi sư diệt tổ. Lệ Tuyết Hoa là nữ kiệt trong Niệm Dao môn của Tuyết Sơn phái, nhưng lại là một ả dâm tiện. Mục Lăng Sơn là nhân tài kiệt xuất của Lăng Hoa đao pháp, võ công đã được chân truyền từ Thương Lăng lão nhân, nhưng lại gian dâm cướp giết, không từ việc xấu nào. Đường Tam Tuyết là phó chưởng môn Địa Tranh đao pháp, đao pháp cũng rất cao. Nghe nói bốn người Tề, Lệ, Mục, Đường đều bị Tôn Đồ Thiên Ma thu phục, nổi giáo cho giặc, không việc ác nào không làm.

Người trẻ tuổi cao lớn ngạc nhiên nói:

- Người biết cũng không ít.

Người trẻ tuổi lãnh khốc nói:

- Dám mắng những lời này, xem như người cũng có đảm lược.

Người nọ cười nói:

- Nếu như người trong võ lâm đều không dám mắng, vậy đám anh hùng kia chẳng phải đều biến thành con rùa rút đầu rồi sao, trong võ lâm còn có chính nghĩa sao?

Người trẻ tuổi cao lớn nghe vậy ngẩn ra, nói:

- Người có gan, nhưng lại không phải đối thủ của Tôn Đồ và Tứ Đại Dao Ma, người vẫn nên đi nhanh một chút!

Người nọ hỏi:

- Tại sao các người lại ở đây?

Khuôn mặt người trẻ tuổi cao lớn kia chợt hiện lên vẻ buồn bã khó hiểu, ngồi xuống, nhìn chiều hôm càng lúc càng khép lại, nói:

- Chúng ta à? Đang chờ chết.

Người nọ lại hỏi:

- Người đang chờ Tôn quý vương dẫn người tới giết người?

Thanh niên cao lớn nói:

- Ba năm trước, trong cuộc so tài võ lâm tại Bình Giang, ta thấy hãn ra tay ám toán người đã bị thương, đuổi tận giết tuyệt, làm trái đạo nghĩa võ lâm, do đó đã lên đài cứu viện.

Nói đến đây lại cười lạnh một tiếng:

- Kết quả những người có mặt không ai chịu giúp đỡ. Ta cứu người bị thương đưa đến nhà của người tổ chức, một mình chiến đấu với Tôn Đồ, cuối cùng bị Tứ Đại Dao Ma hợp kích đánh trọng thương. Quần hào chỉ trông mắt nhìn, không một ai chủ trì chính nghĩa, thậm chí có người còn ngăn ta chạy trốn. Sau đó ta chạy thoát được, mới biết người bị thương kia đã bị người tổ chức giết chết, để lấy lòng Tôn Quý Vương.

Nói đến đây, y nắm chặt hai tay, gân xanh nổi lên.

Người nọ trầm mặc một lúc, quay đầu đi chỗ khác, chỉ thấy thanh niên lãnh khốc kia đứng ngạo nghễ, nhìn trời không nói gì, không nhin được hỏi:

- Người thì sao?

Thanh niên lãnh khốc kia cười lạnh nói:

- Người hỏi chuyện nào? Ta đã trải qua rất nhiều chuyện bi thảm, người muốn nghe chuyện nào?

Người nọ “à” một tiếng, nói:

- Chẳng hạn như người và Tôn Đồ kết oán thế nào?

Thanh niên lãnh khốc nói:

- Hành Sơn đao phái do một đám người trẻ tuổi ngay thẳng thành lập, ngày khai đàn lại bị Tôn Đồ tàn sát gần như không còn. Ta lên núi giao chiến với Tôn Đồ, nhưng Hành Sơn đao thủ trọng thương trên đất lại không rõ nội tình, cho rằng ta cùng một bọn với Tôn Đồ, chém ta một đao, cộng thêm một đao của Tôn Đồ, khiến ta phải nằm ba tháng.

Người nọ hỏi:

- Vậy các người cần gì phải đến đây chờ Tôn Đồ?

Thanh niên lãnh khốc nói:

- Tôn Đồ biết ta chưa chết, đã tuyên bố thiên hạ, không giết được ta thì không dừng tay, chúng ta có thể chạy được sao?

Người nọ lại hỏi thanh niên cao lớn:

- Người thì sao?

Thanh niên cao lớn khinh thường cười một tiếng, nói:

- Chết có gì luyến tiếc? Dù sao ta đã chán nản với thế gian này rồi, cũng chạy không thoát. Nghe nói phụ thân của Tôn Đồ là “Tiểu Diện Nhân Đồ” Tôn Thanh Hồng từng thua dưới kiếm chủ nhân sơn trang này là Tư

Đồ Thập Nhị, Tôn Đồ muốn đốt sơn trang này để trút giận, do đó chúng ta cùng nhau ở nơi này chờ hãn.

Người nọ hỏi:

- Các người đang chờ chết?

Thanh niên cao lớn nói:

- Có thể nói như vậy.

Người nọ nói:

- Con kiến còn muốn sống, sao các người lại không trốn?

Thanh niên lãnh khốc nói:

- Cho dù người trốn được Tứ Đại Dao Ma, người có trốn được Tôn Đồ không? Cho dù người tránh được Tôn Đồ, người có tránh được Bát Đại Quý khác không? Cho dù người thoát được Cửu Đại Quý, người có thoát khỏi phạm vi thế lực của Thiên Thủ Vương không?

Người nọ nói:

- Cho dù chạy không thoát, sao các người không dốc sức chiến một trận?

Thanh niên cao lớn nói:

- Chiến thì phải chiến, nhưng chiến thắng thì thế nào? Võ lâm năm bè bảy mảng, với sức hai người chúng ta, chẳng lẽ có thể đánh ra một con đường sao? Người đánh bại Tứ Đại Dao Ma, người có đánh bại được Tôn Đồ không? Người đánh bại được Tôn Đồ, người có ứng phó được Bát Quý khác, người có tiếp được một kích của Tả Thiên Chấn không? Chiến và không chiến, kết quả chẳng phải đều như nhau sao?

Người nọ ngẩn ra một lúc, giống như tỉnh ngộ nói:

- À, à, thì ra là vậy...

Sau đó y vội vã vái chào, muốn lên ngựa, bỗng nhiên quay đầu, nhìn hoàng hôn kéo đến than thở:

- Ngôn Phượng Giang ơi Ngôn Phượng Giang, Uông Kinh Thảo ơi Uông Kinh Thảo, các người chết thật quá thảm, thật quá thảm, võ lâm đã không có đại anh hùng, đại hào kiệt như các người nữa...

Lời không thành tiếng, lật người lên ngựa. Sắc mặt hai thanh niên kia biến đổi. Thanh niên cao lớn quát lên:

- Người nói lung tung gì đó?

Thanh niên lãnh khốc nói:

- Người rớt cuộc là ai?

Người nọ ngửa mặt lên trời cười lớn, ngữ âm hùng dũng nói:

- Ta không nói lung tung gì cả! Vừa rồi ta chỉ gọi tên hai vị đại hiệp đã từng vang động võ lâm. Nhớ ngày bọn họ còn sống, trừ bạo giúp yếu, uy chấn bốn phương, chỉ cần thấy chuyện không vừa mắt, bọn họ không ngại ngàn dặm xa xôi, trượng nghĩa xuất thủ. Người trong võ lâm xem như cứu tinh, đáng tiếc bọn họ lại mất sớm...

Sắc mặt hai thanh niên kia lúc xanh lúc trắng. Thanh niên lãnh khốc đột nhiên quát lên:

- Người nói bậy! Bọn họ xuất đạo chỉ mấy năm, bướng bỉnh cố chấp, người trong thiên hạ chỉ sợ khinh bỉ không kịp, có ai cho rằng bọn họ là đại hiệp?

Lời nói của người nọ như dao:

- Bọn họ xuất đạo quả thật chỉ hai ba năm, nhưng không màng danh lợi, chuyện đã làm còn nhiều hơn so với mười kẻ gọi là “đại hiệp” trong võ lâm! Hơn nữa lúc niên thiếu bọn họ trải hết gian khổ, đã luyện thành can đảm và nghị lực hơn người, là nhân sĩ trung nghĩa trong võ lâm trăm năm khó gặp! Có lẽ trước khi chết bọn họ vẫn không biết, trong thiên hạ có bao nhiêu người đã vì bọn họ chủ trì chính nghĩa mà cảm giác được, có người thấp sáng ánh đèn bên cửa sổ khi đêm tối đến, có người giữ tay lái ổn định trong bãi sâu hiểm trở, có người đưa tới một thanh đao mở đường trong rừng núi gập ghềnh... Đáng tiếc bọn họ chết quá sớm. Thực ra chỉ cần kiên trì thêm một chút thời gian, sẽ có thể dựng một ngọn cờ chính nghĩa trong võ lâm, quyết không khuất phục! Đáng tiếc bọn họ lại từ bỏ quá sớm...

Thanh niên cao lớn kia thở gấp vì kích động:

- Không! Không! Bọn họ không phải từ bỏ, mà là đã tuyệt vọng với thế gian này...

Người nọ cười lớn cắt lời, kinh động đám quạ đen bay lên, lao thẳng tới mặt trời chiều hôm:

- Tuyệt vọng... ha ha ha, nếu như Ngôn Phượng Giang ở đây, nhất định sẽ bị tức chết! Ngày đó y lên Thương Sơn một mình trừ ba kẻ gây hại, trên đường Thiểm Tây dùng sức một người quyết đấu Lôi Điện Cửu Yêu, một mình một ngựa xông lên Thập Nhị Liên Hoàn phong tham dự yến hội tử vong của đám tà ma. Y có từng nói những lời nhục chí như vậy? Nếu như Uông Kinh Thảo ở đây, y nghe được nhất định sẽ vắn gậy cổ người. Y là ai! Hoàng Hà nước tràn gây họa, y bất chấp tất cả bảo vệ nạn dân, mười sáu tà phái của lục lâm hắc đạo bảy lần ám sát y mà không chết, trong một đêm chặt mấy trăm cây lớn hòe để chặn thủy đạo bị vỡ, cứu mấy ngàn tính mạng cư dân trong thôn. Nếu bọn họ tái xuất, các người dám nói những lời như vậy, không sợ ngẩng đầu bị sét đánh sao?

Sắc mặt thanh niên lãnh khốc lúc đỏ lúc trắng, nói:

- Không đâu, không đâu, chuyện mà bọn họ làm, người khác làm sao biết được? Làm sao hiểu rõ được?

Người nọ cao giọng nói:

- Vậy thì đã quá xem thường người trong thiên hạ rồi! Nhân tài trong thiên hạ nhiều biết bao, nhất thời không gặp được tri kỷ, không có nghĩa là trong thiên hạ không có tri âm! Chỉ cần người đi làm, dù thiên hạ không biết, người sờ vào ngực mình, có lương tâm của người biết, trời biết đất biết, người tự nhiên sẽ an lòng, tự nhiên sẽ vui sướng, tự nhiên sẽ cảm thấy ánh mặt trời rọi lên người mình, người sẽ cảm thấy ấm áp trong giá rét, cảm thấy vui vẻ trong gió sương! Ấm áp và vui vẻ đến từ trong lòng người, bất cứ ai cũng không cướp đi được! Đây chính là thù lao lớn nhất, người khác có biết hay không thì có gì quan trọng?

Thanh niên cao lớn lạnh lùng nói:

- Nhưng chúng ta đã từng cố gắng, chúng ta thật sự tuyệt vọng rồi, tuyệt vọng rồi...

Người nọ ngẩng mặt lên trời lạnh lùng nói:

- Tuyệt vọng! Khuất đại phu can gián trăm lần không được, nhảy xuống sông Mịch La, người đã thử trăm lần hay chưa? Khổng lão phu tử chu du các nước, vì để giàng đạo, vất vả ngược xuôi, gần như đói chết trên đường. Nhan Hồi được Khổng phu tử xem trọng, một ống cơm một bầu nước, ở trong ngõ hẹp, sâu nảo mà chết. Y có ba ngàn đệ tử, bảy mươi hai môn đồ, cúc cung tận tụy, có cầu mong điều gì? Sau bảy mươi tuổi, Lỗ quốc biến chất, vẫn sửa áo tắm gội, dốc sức đuổi gian thần, biết rõ không thể nhưng vẫn làm... Y còn không tuyệt vọng, vậy mà người lại tuyệt vọng! Mặc Tử chủ trương phản đối chiến tranh, yêu người như yêu bản thân mình, trừ bạo giúp yếu, hiệp nghĩa cứu đời. Một vị tông sư kỳ tài như vậy,

thủ thành thay người gây yếu, đến nỗi đệ tử hi sinh gần như không còn, thầy khắp sa trường. Bởi vì học thuyết của y được nhiều người theo, khiến cho Tần hoàng hãm hại tàn sát, y cầu mong điều gì? Khi y nhìn thấy đệ tử hi sinh, thầy nằm sa trường, trời cao gió gập người bi thương, y còn không tuyệt vọng, vậy mà người đã tuyệt vọng? Các đời trung thần, thân ở nhà giam, biết rõ nếu không hàng thì sẽ chết, nhưng vẫn xem thường cái chết, một tấm lòng son chiếu rọi vạn năm, hát vang bài ca chính khí, kiên trì biết bao, khí khái biết bao! Người sắp chết mà khí tiết không đổi, bọn họ còn không tuyệt vọng với quốc gia hôn quân gian thần kia, vậy mà người đã tuyệt vọng? Nhạc Vũ Mục dũng cảm kháng Kim, mà gian thần lại dâng tặng non sông, mười hai kim bài ra lệnh, y chẳng lẽ không biết một đi sẽ không trở lại? Chẳng lẽ không biết sẽ liên lụy vợ con phụ lão? Nhưng y có sự kiên trì, xả thân vì nghĩa, quyết không luyến tiếc! Y còn không tuyệt vọng, vậy mà người lại tuyệt vọng? Người đã làm những chuyện gì? Hiện giờ nơi người đứng là Thí Kiếm sơn trang năm đó, ngày trước trang chủ sơn trang này là Tư Đồ Thập Nhị anh hùng biết bao, đã kiếm chế thiên hạ đệ nhất đại bang, lại chủ trì chính nghĩa giang hồ. Tư Đồ trang chủ tuy tuổi tác đã cao, nhưng với một thanh trường kiếm, gian tà trong thiên hạ không dám đến gần. Mà hôm nay các người nhìn thấy nhà cũ của y sắp bị hủy trong tay cuồng ma, nhưng lại giống như không chút động lòng. Các người nên đi thêm vài bước đi, đứng ở đây không sợ làm bẩn uy danh Thí Kiếm sơn trang sao?

Hai thanh niên kia giống như bị sét đánh, ngơ ngác đứng yên không nói gì. Người nọ ngẩng mặt lên trời thở dài nói:

- Ài ài, Ngôn Phượng Giang, Uông Kinh Thảo, các người chết thật quá sớm...

Thanh niên lãnh khốc khàn giọng nói:

- Người im miệng! Khốn kiếp! Người im miệng! Bọn họ không chết! Bọn họ không chết được!

Thanh niên cao lớn gầm lên một tiếng, khiến cho cây rung đất chuyển, đánh ra một quyền, tiếng “bụp bụp” khô khốc vang lên khắp trời, quyền phong đánh thẳng vào người nọ.

Người nọ nhảy lên, giống như một con hạc trắng đáp xuống nhánh tùng cách đó mười trượng, nhánh cây lại không nhúc nhích chút nào, giống như còn nhẹ hơn một con chim sẻ.

Thanh niên cao lớn quát lên:

- Bọn họ bị người đời nói là sát thủ vô thường, tàn độc vô tình, cho nên mới nản chí, cho nên mới tuyệt vọng!

Người nọ cười lớn, chấn động đến rụng lá:

- Một ngàn tên khốn kiếp, sao so được với một tri âm? Nếu người nghe một ngàn tên khốn kiếp nói, vậy thì nên nhét lỗ tai lại! Là chân tráng sĩ, chân anh hùng, đi theo con đường của mình, sao lại bị phạm phu tục tử chi phối!

Thanh niên cao lớn khàn giọng nói:

- Ngôn Phượng Giang không chết, Ngôn Phượng Giang không chết!

Người nọ lạnh lùng nói:

- Vậy thì Ngôn Phượng Giang ở đâu?

Thanh niên cao lớn liên tục kêu lên:

- Hãn không chết, hãn không chết!

Người nọ lại nói:

- Vậy Uông Kinh Thảo thì sao?

Thanh niên lãnh khốc gân xanh nổi lên:

- Nhưng người đừng quên, đắc tội với Thiên Thủ Vương, Cửu Đại Quý, cao thủ trong thiên hạ sẽ không ai bỏ qua cho chúng ta!

Người nọ cười lớn nói:

- Tà ma thì có gì phải sợ!

Hắn ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Nếu như một tay không ôm được đỉnh lớn, vậy thì dùng hai tay ôm nó. Hai tay giơ không nổi, vậy thì bốn tay nhất định có thể!

Thanh niên cao lớn nắm chặt tay nói:

- Nhưng Tôn Đồ sắp đến rồi.

Người nọ cười nói:

- Người cho rằng Ngôn Phượng Giang cộng thêm Uông Kinh Thảo thật sự đã chết?

Thanh niên cao lớn hét lên, dừng mảnh xông tới, chụp lấy thân cây, lại nhổ đến tận gốc, ôm đại thụ ra sức vung loạn. Nhưng người trên cây áo trắng phất phơ, thần khí vẫn an nhàn, làm sao cũng không ngã xuống.

Thanh niên lãnh khốc chột quát lên:

- Người rốt cuộc là ai?

Ngón tay từ xa bắn ra, “bụp bụp bụp”, trên thân cây đã có thêm năm cái lỗ nhỏ. Người nọ lại nhảy lên cao, đáp xuống trên ngựa, cầm lấy cương ngựa, ngựa hí chạy đi. Chỉ nghe giọng nói thanh thúy của hắn truyền đến:

- Ngôn Phượng Giang, Ôn Kinh Thảo, nếu các người còn chưa chết, với sự dũng mãnh gan dạ của Ngôn Phượng Giang, cơ trí lanh lợi của Ôn Kinh Thảo, hợp sức lại có thể khiến Thí Kiếm sơn trang vẫn là Thí Kiếm sơn trang. Đừng quên nơi các người đang đứng là nhà của Tư Đồ Thập Nhị hô mưa gọi gió năm xưa, đại anh hùng hàng đầu trong võ lâm ba trăm năm qua!

Tiếng vó dần đi xa, tiếng người dần biến mất, sắc trời đã hoàn toàn tối.

Hai người bọn họ hồi lâu không nói gì, đứng trong bóng tối. Có lẽ vì vừa rồi xuất thủ đã khiến bọn họ cảm giác được, bọn họ đã là hai người hoàn toàn khác.

Sự sắc bén, dũng cảm đã rửa đi mệt mỏi của bọn họ.

Thanh niên cao lớn đột nhiên thất thanh nói:

- A!

Thanh niên lãnh khốc cũng bừng tỉnh nói:

- Chẳng lẽ là y?

Thanh niên cao lớn ngơ ngác một lúc, mới lẩm bẩm nói:

- May mắn được gặp.

Thanh niên lãnh khốc thở ra nói:

- Danh bất hư truyền.

Thanh niên cao lớn nói:

- Sớm biết là y, ta nhất định sẽ không ra tay.

Thanh niên lãnh khốc nói:

- Y mắng rất hay.

Hai người cũng không nói chuyện, ở trong bóng tối, cầm lấy hai đầu của nửa tấm hoành phi có ghi hai chữ “Thiên Hạ”, tung người nhảy lên, thanh niên cao lớn dùng một chưởng đánh nó vào trong xà nhà, thanh niên lãnh khốc thuận tay lau lau sạch bụi bặm trên nó, hai người đều lặng lẽ đáp xuống đất.

Sau đó hai người cười lớn, nụ cười trong đêm tràn đầy phấn chấn.

Thanh niên cao lớn đánh một quyền lên vai thanh niên lãnh khốc, thanh niên lãnh khốc cũng đánh lại một quyền, hai người cười đến mức thở không ra hơi.

Hai người cười càng lúc càng lớn, gần như nước mắt cũng chảy ra. Cả hai đều gập người xuống. Thanh niên cao lớn thở dốc nói:

- Ông Kinh Thảo, chúng ta đã lâu không cười như vậy.

Thanh niên lãnh khốc cũng cố nén cười nói:

- Rất lâu rồi, không ngờ huynh đệ ta trên giang hồ còn có thể kinh động cao thủ như vậy đến nhắc nhở chúng ta!

Đột nhiên trong đêm tối có một giọng nói lãnh khốc xa xăm cất lên:

- Hai vị cười như vậy, không biết có phải vì sợ không có cơ hội cười nữa, cho nên dứt khoát cười chết cho xong?

Ngôn Phượng Giang và Ông Kinh Thảo đều không cười nữa, lại bình tĩnh ngồi xuống.

Sau đó bọn họ nhìn thấy trong bóng tối có năm người đi ra.

Bốn người áo vàng đứng ở bốn bên, chính giữa là một người áo đỏ.

Điểm giống nhau giữa bọn họ, đó là chất liệu y phục của năm người đều rất khác lạ, sáng lên trong đêm tối, bên hông đều đeo đao.

Điểm khác nhau giữa bọn họ, đó là người áo đỏ chính giữa dáng dấp rất cao lớn, đao bên hông cũng dài nhất.

Dài đến dài bảy thước ba tấc.

“Nhất Đao Trảm Thiên Quân” Tôn Đồ.

Tôn Đồ vốn tên là Tôn Nhân Đồ.

Mười ba tuổi hấn bắt đầu giết người, mỗi lần giết người đều ghi chép lại. Nghe nói đến năm ba mươi tuổi, số người mà hấn giết đã nhiều đến mức hấn cũng không đếm nổi nữa.

Lần giết người nhiều nhất là sinh nhật bốn mươi tuổi của hấn, giết từ sáng đến tối, giết sạch toàn bộ người của Thần Ưng bang, cho đến khi phát hiện bốn tên hộ vệ đi theo bên cạnh đều bị hấn lỡ tay giết chết, hấn mới chịu dừng tay.

Lần hấn giết người nhanh nhất là dùng đao dài bảy thước ba tấc, một đao chém chết mười một người.

Trong giang hồ không ai không sợ Tôn Đồ.

Không sợ Tôn Đồ, cũng sợ bối cảnh của hấn.

Cửu Đại Quỷ đều không phải loại người dễ chọc.

Tôn Đồ bỗng nhiên nói:

- Các người muốn tự sát? Hay là muốn ta ra tay?

Tôn Đồ nói xong những lời này, Ngôn Phượng Giang và Uông Kinh Thảo vẫn không nhúc nhích, lại nắm chặt tay.

Tôn Đồ cười, miệng rộng giống một con sói nhe răng, quay đầu nói với bốn người kia:

- Bọn chúng muốn chết thảm một chút.

Bốn người kia đều cười. Một người trung niên cường tráng bước ra, bên hông đeo một thanh đao lớn dày nặng không có hoa văn, vỏ đao bằng gỗ, nhìn như bình thường không có gì lạ.

Người này đi đến trước một gốc cây lớn bằng một vòng tay, tay phải rung lên, cây liền ngã xuống, bị chém ngang thành hai khúc, thân cây cũng bị cắt thành hai mảnh.

Một gốc cây lớn, trong nháy mắt đã bị chặt thành bốn khúc. Một thanh đao như vậy, cho dù mù mắt cũng không dám nói nó bình thường.

Ngôn Phượng Giang thấy vậy, lạnh lùng nói:

- Tề môn Kim Đao Tề Thanh Phong.

Uông Kinh Thảo cười lạnh nói:

- Đao tốt không phải dùng để chặt cây.

Một người trẻ tuổi khác vóc dáng cao gầy bước ra, đi đến trước thân cây, bên hông hắn có một thanh đao nhỏ dài.

Lúc này hắn vừa hành động, đao bên hông vẫn ở bên hông, nhưng hai tay đột nhiên có thêm một thanh đao mỏng sáng loáng, sau đó đã không nhìn thấy người hắn, chỉ nhìn thấy đao của hắn.

Ánh đao từng đợt từng đợt giống như hoa sóng, đột nhiên ánh đao biến mất, hắt đã lui đến sau lưng Tôn Đồ.

Bốn khúc cây trên đất đã bị chẻ thành cả trăm nhánh gỗ.

Ngôn Phượng Giang lạnh lùng nói:

- Lãng Hoa đao pháp Mục Lãng Sơn.

Uông Kinh Thảo cười lạnh nói:

- Đao tốt không phải dùng để chẻ củi.

Lúc này lại có hai người bước đến gần, một nam một nữ, đi tới bên cạnh đồng củi kia. Người nam cười nói:

- Lạnh quá.

Người nữ cũng cười nói:

- Sưởi ấm.

Bọn họ vừa cười vừa nói chuyện, mới nói hai câu bốn chữ, đã xuất ra bảy tám chục đao, từng đao va chạm, đốm lửa tung tóe, bắn vào trên đồng củi, lập tức bốc lửa.

Ngôn Phượng Giang lạnh lùng nói:

- Tuyết Sơn Lệ Tuyết Hoa, Địa Tranh đao Đường Tam Tuyệt.

Uông Kinh Thảo cười lạnh nói:

- Đao tốt không phải dùng để nhóm lửa.

Lửa đã cháy lên, bọn họ lại không có ý động thủ.

Ngôn Phượng Giang và Ưông Kinh Thảo xem ra cũng không định ra tay.

Bọn họ đều đang chờ.

Có lẽ lúc bình thường, bọn họ còn xung động nóng nảy hơn bất cứ ai, nhưng khi gặp phải kẻ địch thật sự, bọn họ lại cẩn thận hơn bất cứ người nào, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì một kích tất sát.

Vào lúc này, người nào không giữ được bình tĩnh trước, vừa có sơ hở, chỉ có một kết quả, đó là chết.

Ngọn lửa chập chờn trong bóng tối, giống như cổ thuật nguyên thủy và thần bí, chiếu rọi mặt người sáng tối bất định.

Năm người này đứng thành năm hướng, đao ở bên hông, tay đặt lên chuôi đao, cái bóng trên mặt đất lắc lư cuồn loạn.

Ngôn Phượng Giang bỗng nhiên nói:

- Tôn Đồ.

Tề Thanh Phong quát lên:

- To gan!

Ngôn Phượng Giang cười lạnh nói:

- Ta thì to gan, còn người lại nhát gan.

Tôn Đồ nói:

- Người nói đi!

Ngôn Phượng Giang nói:

- Từ khi nào ta bắt đầu trốn tránh người?

Tôn Đồ cười lạnh nói:

- Từ khi người ở Bình Giang bị ta chém một đao, từ Tây hồ đến Xuyên Trung, người bị đuổi giết mười bốn lần, bị thương bảy lần.

Ngôn Phượng Giang bình tĩnh nói:

- Người có biết tại sao ta phải trốn sự truy kích của người?

Tôn Đồ cười lớn nói:

- Bởi vì người không phải là đối thủ của ta.

Uông Kinh Thảo đột nhiên chen vào:

- Người sai rồi.

Tôn Đồ nói:

- Hả?

Uông Kinh Thảo nói:

- Người chúng ta sợ không phải là người.

Ngôn Phượng Giang nói tiếp:

- Mà là thế lực tà ác do người đại biểu.

Tôn Đồ ngẩn ra, sau đó lại ngửa mặt lên trời cười lớn, nói:

- Còn không phải như nhau sao... hôm nay vẫn phải chết trong tay ta.

Uông Kinh Thảo nói:

- Không giống nhau.

Ngôn Phượng Giang nói:

- Hai người chúng ta đã liên thủ với nhau, toàn lực liều mạng.

Con người Tôn Đồ co lại, nói:

- Các người có thể qua được Tứ Đại Dao Ma, đã xem như giỏi lắm rồi.

Uông Kinh Thảo nói:

- Người có biết đây là đâu không?

Tôn Đồ ngẩn ra, nhìn trang viện ngổn ngang mà uy phong như vẫn còn, nói:

- Thí Kiếm sơn trang năm xưa.

Ngôn Phượng Giang nói:

- Không sai, năm xưa Thí Kiếm sơn trang đại biểu cho chính nghĩa võ lâm, bây giờ chúng ta ở trước trang quyết một trận tử chiến với các người. Chúng ta đại biểu cho lực lượng chính nghĩa, đương nhiên không sợ lực lượng của người.

Uông Kinh Thảo quát lớn một tiếng:

- Chúng ta đã có lòng tin, còn sợ gì các người?

Tiếng quát này chấn động khiến cho sâu trong sơn trang đổ nát vọng lại từng hồi, ngay cả ngọn lửa cũng thu nhỏ lại.

THÍ KIỂM SƠN TRANG

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Sắc mặt Tôn Đồ lúc sáng lúc tối, thấp thoáng có vệt mồ hôi.

Là vì đứng quá gần ngọn lửa, khiến hãn cảm thấy quá nóng?

Hay là vì khí trời quá lạnh, hãn lại đổ mồ hôi lạnh?

Là ánh lửa chiếu rọi sắc mặt mỗi người đều kinh nghi bất định.

Trầm mặc không lời.

Tôn Đồ đã cảm giác được điểm này. Trước kia hãn truy sát hai người này, tràn đầy kích thích vui vẻ, giống như một con mèo trước khi ăn một con con chuột mặc sức đùa giỡn một phen.

Tối nay hãn lại cảm thấy, nếu không giết chết hai người này, ngày sau hãn sẽ trở thành kẻ bị giết.

Hãn cảm nhận được rõ ràng loại uy hiếp và áp lực này.

Cuối cùng hãn lạnh lùng trầm giọng kêu một tiếng:

- Giết!

Chữ giết vừa thốt lên, Tề Thanh Phong bước ra một bước, đao đã nơi tay, chém xuống đầu Ưng Kinh Thảo.

Chỉ với một đao này, đã giống như sét đánh, có khí thế của danh gia cao thủ.

Uông Kinh Thảo giống như tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó một đao này.

Đột nhiên hai vệt sáng lóe lên, nhanh đến vô song, một từ trên xuống dưới, một từ dưới lên trên, phân biệt đánh vào trên dưới Uông Kinh Thảo.

Đao pháp của Tuyết Sơn khoái đao Lệ Tuyết Hoa liên miên như tuyết, Địa Tranh đao pháp Đường Tam Tuyết kinh lực như mưa, quả thật còn đáng sợ hơn lời đồn.

Uông Kinh Thảo chú ý được thân trên, cũng không chú ý được thân dưới.

Cho dù Uông Kinh Thảo có thể đồng thời cảm được công kích trên dưới, kim đao của Tề Thanh Phong cũng có thể chém y ra thành hai đoạn.

Uông Kinh Thảo chỉ có cách lui nhanh.

Nhưng sau lưng y đột nhiên dâng lên một đợt hoa sóng mãnh liệt.

Không phải hoa sóng của nước, mà là hoa sóng của đao.

Sát chiêu thật sự nằm ở một đao này của Mục Lãng Sơn.

Hoàn toàn bất ngờ, công kích đột ngột, chặn đứng đường lui, dồn vào chỗ chết.

Một người đang lui bước, đồng thời phải ứng phó công kích ba mặt, sao có thể tránh được liên hoàn khoái đao ở sau lưng.

Nhưng Mục Lãng Sơn lại kêu thảm một tiếng như xé nát ruột gan.

Đến chết hẳn cũng không thể tin, mắt thấy sắp sửa thành công, trong lòng mừng rỡ, nhưng thế lui của Uông Kinh Thảo lại đột nhiên tăng tốc.

Uông Kinh Thảo khinh công nhanh nhẹn, chiêu pháp tàn độc, ứng biến xảo quyệt nổi danh thiên hạ, nhưng Mục Lăng Sơn không ngờ một người có thể lui về phía sau nhanh đến như vậy.

Quả thật giống như sau lưng có mắt.

Ngay lúc hấn nhắm chuẩn một đao chém xuống, có thể chẻ Uông Kinh Thảo ra thành hai mảnh, tốc độ Uông Kinh Thảo đột nhiên gia tăng gấp mười lần, đùng vào người Mục Lăng Sơn, dùng vai phải huých vào cánh tay Mục Lăng Sơn đang hạ xuống, hay khuỷu tay thúc về phía sau...

Mục Lăng Sơn không nghe được tiếng xương sườn hai bên vỡ nát, bởi vì tiếng kêu thảm thiết của hấn thật sự quá lớn, đến mức che lấp tất cả.

Tiếng kêu thảm của Mục Lăng Sơn vừa vang lên, Tôn Đồ đột nhiên nhảy tới một bước. Hấn vừa nhảy tới, một luồng khí lưu đáng sợ từ thân thể tràn ra, ngọn lửa lay động tức lay động không ngừng.

Ngọn lửa lay động chiếu rọi ánh sáng màu vàng đỏ, chiếu lên thân hình cao lớn này, có một sự khủng bố không nói rõ được.

Tôn Đồ đã đặt tay lên chuôi thanh đao dài bảy thước ba tấc của hấn.

Tay của hấn vừa đặt lên, trên giang hồ không ai có thể không biến sắc.

Đã từng có hai người trong võ lâm, khi tay hấn vừa đặt lên chuôi đao, đã sợ đến vỡ mật mà chết.

Lần này hấn lại phát hiện, tại khoảnh khắc hấn đặt tay lên chuôi đao, có một người bước nhanh qua ngọn lửa, đối mặt với hấn, cặp mắt sắc bén giống như một con báo, không hề chớp nhìn chăm chăm vào hấn.

Gan sắt quyền sắt anh hùng sắt, người đời xưng là “Kim Cương Bất Hoại” Ngôn Phượng Giang.

Con người Tôn Đồ co lại, tay đã nắm chặt chuôi đao.

Mục Lăng Sơn vừa chết, Tề Thanh Phong liền hét lớn một tiếng, lực tụ vạn cân, kim đao toàn lực chém xuống.

Hai khuỷu tay của Ưông Kinh Thảo đụng trúng Mục Lăng Sơn, Mục Lăng Sơn lại không hề văng ra, nguyên nhân là hai khuỷu tay của Ưông Kinh Thảo đã cắm sâu vào trong ngực Mục Lăng Sơn.

Lúc Tề Thanh Phong chém xuống một đao này, Ưông Kinh Thảo vốn đang đối diện với Tề Thanh Phong, đột nhiên xoay người một cái, đã ra phía sau Mục Lăng Sơn.

Ưông Kinh Thảo đột nhiên xoay người như vậy, cũng đồng thời tránh khỏi Lệ Tuyết Hoa và Đường Tam Tuyết trên dưới giáp công.

Tề Thanh Phong chém xuống một đao, thế không thể dừng, đã chém đầu Mục Lăng Sơn ra thành hai nửa.

Đao thế của Tề Thanh Phong không dừng, mũi đao chém thẳng xuống ngực Mục Lăng Sơn.

Tề Thanh Phong quyết chí chém luôn cả Ưông Kinh Thảo sau lưng Mục Lăng Sơn.

Mà ngay lúc này, dưới háng hấn đột nhiên đau nhói.

Tề Thanh Phong không kịp rút đao, đao đã cắm vào trong người Mục Lăng Sơn.

Tề Thanh Phong cũng không thể rút đao, bởi vì Tề môn kim đao có thể giết nhưng không thể rút.

Trong lúc chần chừ như vậy, Ưông Kinh Thảo lại nhanh như chớp chui qua dưới háng Mục Lăng Sơn, giơ tay dùng một chiêu “Phượng Nhãn

quyền” đánh vào chỗ hiểm đối phương.

Cơn đau mãnh liệt này khiến Tề Thanh Phong cong người lại như con tôm, bởi vì thi thể của Mục Lăng Sơn ngăn cản tầm mắt, khiến hắn không thể nhìn ra thế công của Uông Kinh Thảo, trúng phải một chiêu chết người này.

Ngay lúc này, Uông Kinh Thảo lại nhìn thấy hai ánh đao.

Một ở trên giống như rồng dạo chín tầng, một ở dưới giống như cuồng phong quét lá.

Hai ánh đao này sao lại nhanh đến như vậy.

Tôn Đồ bật hơi cao giọng, lưỡi đao dài bảy thước ba tấc chém ra một kích xé trời như chớp, giống như sao băng lướt qua trời đêm, chém thẳng vào Ngôn Phượng Giang.

Nơi mũi đao có thể chạm đến, gần như trong phạm vi mười thước không chỗ nào tránh được.

Sau lưng Ngôn Phượng Giang là ngọn lửa, Tôn Đồ đã tính chuẩn hẳn không có đường lui.

Ánh mắt Ngôn Phượng Giang co lại, tất cả đường đi đều đã bị một đao của Tôn Đồ phong kín.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, thân hình Ngôn Phượng Giang như viên đạn, không lùi mà tiến tới, xông thẳng vào trong ánh đao.

Đao dài của Tôn Đồ vẫn chưa hạ xuống, phần ngực đang để hở.

Nhưng sơ hở này chỉ lộ ra trong nháy mắt, ai có can đảm và kịp thời nắm bắt như vậy?

Ngôn Phượng Giang có thể.

Y mười tuổi đã từng cầm dao cắt rau chiến đấu với hồ lớn tại Trường Bạch sơn, mười một tuổi đã khiêu chiến đệ tử Đường môn ở Xuyên Trung không ai dám chọc, lên Liên Vân trại đánh bại bảy đại trại chủ, ngay cả chính y cũng không dám tin khi đó còn sống sót trở về, cho nên tới bây giờ đã không có chuyện gì mà y không dám làm.

Dao thế của Tôn Đồ long trời lở đất, nhưng Ngôn Phượng Giang vẫn xông tới.

Xông tới, không, là đụng tới.

Hai ánh đao cực nhanh khiến Uông Kinh Thảo không thể tránh né.

Y ngồi xồm xuống, trước mặt là Tề Thanh Phong trúng phải “Phượng Nhân quyền” đang gập người, phía sau là Mục Lãng Sơn bị Tề Thanh Phong một đao chém chết, bất kỳ thân pháp nào cũng không thể nhanh hơn Lệ Tuyết Hoa và Đường Tam Tuyết trên dưới hợp kích.

Tránh không kịp, chỉ có ngăn cản.

Uông Kinh Thảo không có binh khí.

Tề Thanh Phong và Mục Lãng Sơn lại trở thành binh khí của y.

Đao của Lệ Tuyết Hoa chém vào người Tề Thanh Phong, đao của Đường Tam Tuyết chém vào thi thể Mục Lãng Sơn.

Lệ Tuyết Hoa lập tức rút đao, thân hình đã từ không trung đáp xuống, Uông Kinh Thảo lập tức nhắm vào ả.

Uông Kinh Thảo lúc chín tuổi đã quật ngã đạo tặc Thông Thiên Bá nổi tiếng dũng mãnh ở Giang Tây, võ nghệ tinh xảo, năm bắt thời cơ, ra tay nhanh gọn, trong giang hồ e rằng không mấy người có thể sánh được với y.

Chính y cũng biết điểm này, cho nên y rất có lòng tin.

Y lập tức ném Tề Thanh Phong ra, vứt bỏ Mục Lãng Sơn. Lệ Tuyết Hoa là nữ nhân, cho dù hunh hãn thế nào thì khí lực cũng hơi yếu, quả nhiên đao của ả nhất thời không rút ra được.

Đao pháp của Lệ Tuyết Hoa sở trường xuất kích giữa không trung, quả nhiên hạ bàn khá yếu, bị thi thể của Tề Thanh Phong đụng vào, lập tức không đứng vững được, hơn nữa chợt thấy Tề Thanh Phong bị mình chém chết khóe mắt như muốn nứt ra, trong lòng hoảng sợ. Ngay lúc này Ôn Kinh Thảo đã ra tay.

Một quyền của Ôn Kinh Thảo đánh vào sau đầu Tề Thanh Phong.

Thân thể Tề Thanh Phong bị đao của Lệ Tuyết Hoa cắm vào, dính sát vào người.

Ôn Kinh Thảo đánh ra một quyền, trán của Tề Thanh Phong lập tức đụng trúng sống mũi Lệ Tuyết Hoa.

Lệ Tuyết Hoa máu mũi chảy dài, hơn nữa chưa hết hoảng hồn. Ngay lúc này Ôn Kinh Thảo lại dùng đại đao trên tay Tề Thanh Phong đâm vào bụng Lệ Tuyết Hoa.

Lệ Tuyết Hoa từ từ ngã xuống, đến chết ả cũng không hiểu vì sao Tề Thanh Phong đã chết lại có thể giết được mình.

Ả căn bản không nhìn thấy Ôn Kinh Thảo ra tay.

Ôn Kinh Thảo liên tục giết chết ba tên cao thủ dùng đao, trong lòng cũng có phần đắc ý.

Ngay lúc này gió đao chợt nổi lên, Ôn Kinh Thảo lập tức tránh đi, nhưng đã không kịp. Địa Tranh đao pháp của Đường Tam Tuyết sở dĩ nổi

tiếng giang hồ, cũng bởi vì chữ nhanh.

Mặc dù Ôn Kinh Thảo phản ứng nhanh, nhưng lúc nghe được gió đao, đao của Đường Tam Tuyệt đã đến nơi.

Ôn Kinh Thảo chỉ cảm thấy chân trái đau nhói, thân hình phóng lên cao, sau đó đáp xuống, còn chưa kịp xoay người ứng chiến, chân phải lại cảm thấy nóng rát, lập tức ngã xuống.

Đường Tam Tuyệt sở trường tấn công hạ bàn, Ôn Kinh Thảo vừa ngã xuống, ánh đao của hắn như tuyết như triều lập tức chém đến.

Trong cuộc đời Tôn Đồ giao chiến, dưới một đao khí phách ác liệt này, một trăm kẻ địch có đến chín mươi người sẽ sững sốt, khựng lại, kinh ngạc, sau đó tia chớp vừa qua, bị chém thành hai mảnh, ngã xuống mất mạng.

Cho nên hắn rất có lòng tin với một đao này.

Nhưng một đao này của hắn còn chưa chém xuống, Ngôn Phượng Giang đã mất đi bóng dáng.

Còn lại đối mặt với hắn chính là ánh lửa.

Ngọn lửa lay động mê hoặc tầm mắt của hắn.

Hắn lập tức hiểu được vì sao Ngôn Phượng Giang không sợ bị cuốn vào trong phạm vi đao thế, vượt qua vòng lửa, đối mặt với mình.

Ngôn Phượng Giang đột nhiên biến mất, chỉ có một con đường, đó là xông đến gần mình.

Nhưng một đao này của Tôn Đồ chém xuống, đao đã dùng hết sức, ngay cả chính hắn cũng không thể khống chế.

Phàm là một kích lôi đình vạn cân, không gì không phá được, đều đến từ lòng tin.

Lòng tin tuyệt đối.

Nếu như trong một kích có mấy phần bảo lưu, mấy phần phòng ngự, mấy phần biến hóa, chẳng khác nào nói đây tuyệt đối không phải một kích vô địch.

Bởi vì bản thân đã không có lòng tin tuyệt đối với một kích này.

Phàm là mất đi lòng tin, sẽ không thể hoàn mỹ không tỳ vết.

Nhưng lòng tin tuyệt đối thông thường sẽ tạo thành sai lầm không thể bù đắp.

Một đao này của Tôn Đồ vẫn chém xuống, nơi mũi đao có thể chạm đến, ngọn lửa mười thước xa biến thành màu xanh lá nhạt, chia làm hai mảnh.

Sau khi một đao này chém xuống, muốn thu đao phòng thủ cũng đã không còn kịp.

Binh khí dài không giỏi thủ, vũ khí ngắn không dễ công.

Ngôn Phượng Giang xông đến gần, nắm lấy thời cơ, lập tức xuất kích, một quyền đánh vào ngực đối phương. Đột nhiên ánh đao lóe lên, một thanh đao như chớp đâm vào ngực Ngôn Phượng Giang.

Một thanh đao ngắn, xuất phát từ tay trái Tôn Đồ.

Đây mới là một đao chết người của Tôn Đồ.

Trong cuộc đời của Tôn Đồ, một trăm kẻ địch thì có chín mươi người chết dưới một kích đao dài của hắn, nhưng kẻ địch mà Tôn Đồ thật sự chú

ý không phải chín mươi người đó, mà là mười người còn lại.

Mười người kia, Tôn Đồ dùng thanh đao ngắn chọt xuất hiện trong tay áo này để xử lý.

Trong mười người kia, có lẽ bình quân vẫn có một người tránh được thanh đao ngắn này, cũng chính là trong một trăm kẻ địch vẫn có một người tránh được một kích trí mạng thứ hai này.

Nhưng cho dù người đó có thể tránh được nhát đâm này, cũng không thể tránh khỏi kích thứ ba của Tôn Đồ, bởi vì muốn tránh khỏi đao ngắn bất ngờ đâm đến, chỉ có lui lại chống đỡ, nhưng khi đó đao dài của Tôn Đồ lại vòng về.

Cho nên giao thủ với Tôn Đồ, quả thật chỉ có một con đường chết.

Không ai ngờ được, Tôn Đồ dùng một thanh đao dài rục rở tàn khốc bên hông danh chấn thiên hạ, chẳng qua là một loại che giấu, đòn sát thủ thật sự là thanh đao ngắn một thước hai tấc trong tay áo.

Lúc Ưng Kinh Thảo trúng đao thứ nhất, trong lòng biết không ổn, khi trúng đao thứ hai, trong lòng đã có quyết định.

Y lập tức ngã xuống, đồng thời kêu lớn một tiếng long trời lở đất.

Tiếng kêu lớn này không phải sợ hãi, mà là che giấu.

Đường Tam Tuyệt hai đao đắc thủ, trong lòng mừng rỡ, chọt nghe tiếng kêu lớn, không kịp được ngăn ra, đao thế chậm đi. Thân thể Ưng Kinh Thảo liền đề lên song đao của Đường Tam Tuyệt dán sát mặt đất.

Đường Tam Tuyệt tự xưng là đao pháp hạ bàn đệ nhất thiên hạ, đao thế càng thấp thì hẳn càng có biện pháp, không ngờ lần này đao và người dính sát với nhau, đao “thấp” như vậy hẳn quả thật chưa từng nghĩ đến.

Hắn vội vàng rút đao, nhưng đôi tay Uông Kinh Thảo đã nhanh như chớp chụp lấy cổ họng của hắn.

Nếu lúc này Đường Tam Tuyệt buông tay ra để phản kháng, còn có hi vọng sống, nhưng hắn tự biết nếu không có song đao, càng không phải là đối thủ của Uông Kinh Thảo. Chỉ chần chừ một chút, Uông Kinh Thảo đã dùng thế mỏ hạc đâm vỡ hạc cổ của hắn, dùng hồ trảo kẹp đứt động mạch chủ nơi cổ hắn.

Đường Tam Tuyệt lập tức không còn sức rút đao, nấc một hơi cuối cùng.

Nếu như Tứ Đại Đao Ma không có đao, có lẽ Uông Kinh Thảo sẽ không dễ dàng lần lượt đánh chết bọn chúng như vậy.

Nhưng Tứ Đại Đao Ma đều yêu đao như mạng, Uông Kinh Thảo lại lợi dụng nhược điểm về đao của bọn chúng, nắm bắt thời cơ, đánh chết toàn bộ.

Chân của Uông Kinh Thảo cũng trúng hai đao.

Nhưng y thật sự cao hứng, từ trước đến giờ chưa từng cao hứng như vậy.

Bởi vì y đã nhanh như chớp, dùng sức một người đánh chết Tứ Đại Đao Ma danh chấn võ lâm.

Tôn Đồ tính chuẩn Ngôn Phượng Giang sẽ xông tới, cho nên đâm ra một đao.

Nhưng Ngôn Phượng Giang cũng tính được Tôn Đồ sẽ có một đao này.

Ngôn Phượng Giang bảy tuổi bắt đầu cuốn vào chém giết giang hồ, đã sớm nhìn ra, Tôn Đồ ngoại trừ một kích đao dài được ăn cả ngã về không, nhất định còn có một sát chiêu chí mạng.

Nếu không Tôn Nhân Đồ đã sớm không phải là Tôn Nhân Đồ nữa.

Sát chiêu ở đâu?

Lúc đao dài chém ra, nhất định không thể lui lại, chỉ có người dũng cảm thận trọng mới sẽ xông lên phía trước.

Sau một kích đao dài, ngực của Tôn Đồ chắc chắn là sơ hở lớn nhất.

Tôn Đồ nhất định tính được một chiêu này, vậy sát chiêu kia của hắn chắc chắn là tại khoảnh khắc kẻ địch xông đến gần.

Ngôn Phượng Giang đoán được, thế nhưng y vẫn xông tới.

Dùng gan đấu gan là tác phong nhất quán của y.

Tôn Đồ đâm ra một đao, Ngôn Phượng Giang cũng đánh ra một quyền.

Quyền đánh vào mũi đao.

Đao là đao tốt, quyền thì sao?

Quyền giống như quyền sắt.

Lưỡi đao cuộn ngược, eo bàn tay Tôn Nhân Đồ rách ra, đao thế lệch đi, nhưng vẫn đâm vào giữa ngực trái và cánh tay Ngôn Phượng Giang.

Quyền trái của Ngôn Phượng Giang đâm đi máu tươi, nhưng thân thể y vẫn xông lên trước, quyền phải đánh ra.

Trong nháy mắt sắc mặt Tôn Nhân Đồ biến đổi, trước giờ hắn chưa từng nhìn thấy cách đánh không cần mạng như vậy.

Hắn lập tức biết mình đã sai, hắn vốn không nên để Ngôn Phượng Giang đến gần. Nhưng lúc hắn biết sai thì đã không còn kịp.

Dao dài của hắn ở bên ngoài, không kịp thu về, dao ngắn đã dính vào ngực Ngôn Phượng Giang.

Mà Ngôn Phượng Giang vẫn còn một tay.

Trong nháy mắt, quyền phải của Ngôn Phượng Giang đã đánh trúng hắn ít nhất tám lần, sau đó dùng đầu đập vào hắn, tiếp theo là quyền, chân, đầu gối, cổ tay, khuỷu tay cùng tới, ít nhất đánh trúng mười bảy mười tám lần, Ngôn Phượng Giang mới rời khỏi hắn.

Lúc Ngôn Phượng Giang rời khỏi Tôn Đồ, ngực Tôn Đồ đã hoàn toàn lõm xuống.

Tôn Nhân Đồ không thể tin trọn cả con người, một khắc trước khi ngã xuống vẫn nhìn chăm chăm vào Ngôn Phượng Giang.

Lúc này Ôn Kinh Thảo vừa lúc giải quyết xong Đường Tam Tuyệt, quay đầu lại, hai tay vung ra, đánh vỡ xương cẳng chân Tôn Nhân Đồ, khiến hắn cuối cùng ngã xuống.

Vĩnh viễn không đứng lên được nữa.

Ngôn Phượng Giang chỉ một chiêu đã giải quyết một trong Cửu Đại Quỷ là Tôn Nhân Đồ, Ôn Kinh Thảo cũng trong chốc lát giải quyết Tứ Đại Dao Ma là Mục Lăng Sơn, Tề Thanh Phong, Lệ Tuyết Hoa và Đường Tam Tuyệt.

Đao vẫn còn trong ngực trái Ngôn Phượng Giang, nhưng đao đã nghiêng mũi, lại không đâm trúng chỗ hiểm, đương nhiên không đến mức khiến thiết hán này ngã xuống. Quyền trái của y đều là máu tươi, xem ra đao ngắn của Tôn Nhân Đồ còn sắc bén hơn đao dài, nhưng vẫn không hủy được thiết quyền của Ngôn Phượng Giang.

Vết đao trên hai chân Uông Kinh Thảo không quá sâu, lúc đao thứ nhất chém tới, hãn nhìn chung đã cảnh giác kịp thời; lúc thứ hai đao chém tới, hãn xem như đã có nhảy tránh. Nếu không trên giang hồ xưng là “Uông Kinh Thảo nhảy bén”, có lẽ phải đổi thành “Uông Kinh Thảo không chân” rồi.

Bọn họ mặc dù bị thương, nhưng rất vui vẻ, bởi vì cuối cùng bọn họ đã thắng lợi.

Ngọn lửa vẫn tách ra hai mảnh, vẫn bốc cháy, một đao chia trời cắt đất kia của Tôn Nhân Đồ, dù sao uy lực cũng không thể phai mờ.

Hai thanh niên đứng trong bóng đêm, hai đồng lửa vốn là một đồng bốc cháy rừng rực, chiếu rọi bốn chữ “Kiếm Thí Thiên Hạ”.

Ánh lửa hùng hực, bốc cháy mạnh mẽ, đêm tối vẫn dài đằng đẵng.

Table of Contents

[Mục lục](#)